

ותמיד חשוב על איתקה

נוסח עברי: שמעון בוזגלו

איתקה

כשתצא למסע שלך לאיתקה,
התפלל שהדרך תהיה ארכה,
מלאת הרפתקאות, מלאה בידע.
אל תפחד מהליסטריגונים*,
מהקיקלופים ופוסידון הזועם.
לעולם לא תפגש אותם בדרךך,
אם מחשבותיך ישארו נעלות,
אם רגש נאה יגע לו בגופך ובנפשך.
לעולם לא תפגש את הליסטריגונים,
את הקיקלופים ופוסידון הפראי,
אם לא תשא אותם בתוך רוחך,
אם רוחך לא תעלה אותם מול עיניך.

או התפלל שהדרך תהיה ארכה.
שבבקרים רבים של קיץ
תפנס לנמלים שלא ראית מעולם
בכזאת הנאה, כזאת שמחה!
עצר בשוקים פניקיים
וקנה לך סחורה אנינה:
פנינים ואלמגים, ענבר והבנה,
ובשמים מענגים מכל הסוגים –
קנה ככל יכלתך בשמים מענגים.
בקר בהמון ערים מצריות,
ללמד וללמד מהיודעים.

* שבת של קניבלים ענקיים (אודיסיאה, י, 106 ואילך).

וְתָמִיד חָשַׁב עַל אֵיתָקָה.
 לְהִגִּיעַ לְשֵׁם הָיָא מְטָרְתָּהּ הַסּוּפִית.
 אָבֵל אֵל תַּחֲפֹז בַּמָּסַע.
 מוֹטֵב שְׂיֶאֱרֹךְ שְׁנַיִם אֲרָכוֹת,
 וְרַק אִזּוּ, בְּזִקְנִתָּהּ, הָטֵל עֲגֹן בָּאִי,
 עֲשִׂיר בְּכָל מָה שֶׁצָּבֵרְתָּ בְּדֶרֶךְ,
 בְּלִי לְצַפּוֹת שְׂאֵיתָקָה תַּצִּיעַ לָךְ מַעֲשֶׂרָה.

אֵיתָקָה הֶעֱנִיקָה לָךְ אֶת הַמָּסַע הַיָּפֶה.
 בִּלְעֵדֶיָּה לֹא הָיִיתָ יוֹצֵא אֶל הַדֶּרֶךְ.
 אֵין לָהּ דָּבָר לְהוֹסִיף לָךְ.

וְאִם תִּמְצָא אוֹתָהּ דָּלָה – הִיא לֹא רִמְתָּה אוֹתָהּ.
 עִם הַחֲכָמָה הָרַבָּה שֶׁצָּבֵרְתָּ, עִם הַנְּסִיּוֹן הָרַב כָּל כָּךְ,
 בְּוֹדָאִי תוּכַל אִזּוּ לְהַבִּין מָה פְּרוּשָׁן שֶׁל אֵיתָקוֹת.

מַחֲכִים לְבִרְבָּרִים

לָמָּה אֲנַחְנוּ מַחֲכִים,
 מְכַנְּסִים כָּאֵן בַּכָּפָר?

הַבְּרָבָרִים צְרִיכִים לְהִגִּיעַ הַיּוֹם.

לָמָּה הַסֵּנֵט שְׂרוּי בַּחֶסֶר מַעֲשֵׂ כִזֶּה?
 לָמָּה הַסֵּנְטוֹרִים יוֹשְׁבִים
 וְלֹא מְחוּקָקִים חֲקִים?

כִּי הַבְּרָבָרִים צְרִיכִים לְהִגִּיעַ הַיּוֹם.
 אֵיזָה עוֹד חֲקִים
 יְחוּקָקוּ הַסֵּנְטוֹרִים?
 כְּשֶׁהַבְּרָבָרִים יִגִּיעוּ,
 הֵם יִקְבְּעוּ אֶת הַחֲקִים.

לְמָה הִקִּסְרָ שְׁלָנוּ
הַתְּעוֹרֵר כֹּה מְקַדֵּם,
וְלִיד שֶׁעַר הָעִיר הָרָאשִׁי
יוֹשֵׁב עַל מוֹשְׁבוֹ, בְּהֶדֶר,
עִם כֶּתֶר לְרֹאשׁוֹ?

כִּי הַבְּרָבְרִים צְרִיכִים לְהִגִּיעַ הַיּוֹם.
וְהִקִּסְרָ מִחֲכָה
לְהַקְבִּיל אֶת מְנַהִיגָם.
הוּא הַתְּכוֹנֵן לְהַגִּישׁ לוֹ מַגֵּלָה
עִם תְּאֵרִים מְסֻלָּסִים
וְכַנּוּי כְבוֹד רַבִּים.

לְמָה זֶה הַקּוֹנְסוּלִים שְׁלָנוּ
יֵצְאוּ הַיּוֹם עִם הַשּׁוֹפְטִים
בְּטוֹגוֹת שְׁנֵי וְרִקְמַת זָהָב?
לְמָה הֵם עוֹנְדִים צְמִידִים
מְשֻׁבָּצִים בְּאַחֲלָמָה
וְטִבְעוֹת עִם בְּרֶקֶת
בּוֹרֶקֶת בְּשִׁצָּף?
לְמָה הֵם אוֹחֲזִים הַיּוֹם
בְּמִטּוֹת מְפָאָרִים,
מְגַלְפִים בִּיד אֶמֶן,
מְצַפִּים פֹּז וְכֶסֶף?

כִּי הַבְּרָבְרִים צְרִיכִים לְהִגִּיעַ הַיּוֹם,
וְדְבָרִים כְּאֵלֶּה מְסַנְּוִרִים
אֶת עֵינֵי הַבְּרָבְרִים.
לְמָה הַנּוֹאֲמִים הַנִּכְבָּדִים
לֹא בָאִים הַיּוֹם כְּרִגִּיל
לְשֹׂאת נְאוּמִים,
לוֹמֵר אֶת דְּבָרֵיהֶם?

כִּי הַבְּרָבָרִים צְרִיכִים לְהִגִּיעַ הַיּוֹם.
וְהֵם מְשַׁתְּעֵמָּמִים עַד בְּחִילָה
מִצָּחוֹת לָשׁוֹן וְנֹאדִים.

לָמָּה חֹסֵר הַשֶּׁקֶט
וְהַבְּלוּל הַפֶּתְאוּמִי הַזֶּה?
(אֵיךְ הִרְצִינוּ פְּנֵיהֶם בְּאַחַת.)
לָמָּה הִרְחוּבוֹת וְהַכְּפָרוֹת
מִתְרוֹקְנִים בְּמַהֲירוֹת,
וְהַכֹּל חוֹזְרִים לְבִתְיָהֶם
שְׁקוּעִים בְּמַחְשָׁבוֹת?

כִּי הִלִּילָה כָּבֵד כָּאֵן
וְהַבְּרָבָרִים לֹא בָּאוּ.
כַּמָּה אֲנָשִׁים הִגִּיעוּ מְקוֹ הַחֲזִית
וְאָמְרוּ שֶׁכָּבֵד אֵין עוֹד בְּרָבָרִים.

וְעַכְשָׁיו,
מָה יִהְיֶה אֲתֵנוּ בְּלִי שׁוֹם בְּרָבָרִים?
הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הֵיוּ מִיֵּן פֶּתְרוֹן.